

lijke vervulling van een verantwoordelijke sociale taak? Geenszins. Juist het jonge meisje, dat goed is opgevoed en een sterk karakter heeft, zal als „hulp in de huishouding” prachtig werk kunnen verrichten. Als Christin zal zij vermogen het hare bij te dragen om uit kracht van haar geloof een ontwricht gezin te steunen en te leiden juist in die dingen, waarbij een vrouwehand en vrouwehart niet kan worden gemist. Wanneer wij de functie van „hulp in de huishouding” in dit licht bezien, — en wij zijn van meening, dat men haar als Christen aldus beschouwen moet, — heeft zij een zin, die verder reikt dan kopjes wasschen, verstellwerk doen en thee schenken; dan kan zij verstaan worden als een „roeping” en als zoodanig beslag leggen op onze geheele persoonlijkheid. En

kan de Christen zijn werk wel anders dan „uit roeping” doen, ook al is het van den allernederigsten aard? Is het niet dit tenslotte, dat hem in zijn werk van den niet-Christen onderscheidt, dat hij zich „geroepen” weet en dat hetgeen hij doet, al ware het, om met Luther te spreken, met kruien of ezels drijven, een gehoorzaam en blijmoedig antwoord is op de roepstem Gods in het geloof; een volgen — o heel uit de verte en met struikelen en vallen! — van de voetstappen van Hem, die ons in gehoorzaamheid aan den Vader tot aan het Kruis is voorgegaan? Laat ons den moed hebben ook een zoo „klein-menschelijke” taak als het assisteeren in andermans huishouding in dit licht te bezien.

Mr R. Houwink

De band aan Oranje

Nu de storm, die op 10 Mei j.l. over ons land losbrak, zich heeft gelegd, is het noodzakelijk, dat we eens rustig onze positie overdenken.

Ons land is nu bezet gebied; dat is de harde werkelijkheid, die we hebben te aanvaarden, omdat ons dit uit Gods hand is toegekomen.

En het spreekt vanzelf, dat onze houding tegenover de bezetters waardig moet zijn. Elke gedachte aan verzet, aan tegenwerking, aan provocatie moet verre van ons blijven, het ligt op een ieders weg om opnieuw aan te pakken en mee te werken in hetgeen van belang is voor land en volk.

Intusschen moeten wij er voor waken, dat we ons karakter ongerept bewaren. Nederlanders zijn we, Nederlanders blijven we. En we hebben voor deze bewering houvast aan het woord, dat de Rijkscmissaris sprak, die in zijn rede te kennen gaf, dat Nederland weer vrij zal worden. Maar willen we het waard zijn, dat we weer vrij worden, dan moeten we oppassen, dat ons volkskarakter geen deuk krijgt.

Dit moet vooral uitkomen in onze verhouding tot het Huis van Oranje. In de bladen lazen we, dat de Voorzitter van een Amsterdamsch schildersgenootschap op den catalogus de woorden: „Beschermvrouwe H.M. de Koningin” had doen overlakken, omdat hij van meening was, dat tijdens de bezetting....

Gelukkig heeft een Amsterdamsch Magistraat de heeren gewezen op het laakbare van hun handelwijs en als gevolg daarvan vertoont de catalogus nu weer het oude opschrift.

Wie meent, dat hij door zóó te handelen de bezettende macht in het gevele komt, vergist zich.

Juist in de week, waarin de oorlog uitbrak, herdacht Koningin Wilhelmina het feit, dat Zij het langst van alle Oranjevorsten over ons land heeft geregeerd.

De band, die Nederland aan Oranje bindt, is vier eeuwen oud en is in den loop der historie door God-Zelf gelegd.

Lief en leed heeft Oranje steeds met ons volk gedeeld en het is niet mogelijk, dat de eerste de beste storm den Oranjeboom zou kunnen ontwortelen.

Een schilderachtig hoekje in Hué, de hoofdstad van Annam in Indo China.

Het is begrijpelijk dat vele Nederlanders, op het hooren van het bericht, dat onze Koningin het land had verlaten, zijn geschrokken. Eveneens begrijpelijk is het, dat velen instemden met Mr Van Schaik, toen hij zeide: „Wij hadden Haar liever in ons midden gehouden.” Dat sommigen toen bittere woorden hebben geuit, is vergeeflijk, omdat de remmen van veler geestelijk bestaan in die dagen niet of niet voldoende werkten.

Bij nader inzien, bij rustige bezinning heeft men daar spijt van.

Terecht zegt Dr Kuyper dan ook in „De Heraut”:

„De banden van liefde met onze Koningin, die veertig jaar met zooveel trouwe zorg over ons geregeerd heeft, zijn niet verbroken, omdat Zij ons land verlaten moest. Wat Oranje voor Nederland gedaan heeft, kan en mag door ons nooit vergeten worden. En in den diepen weemoed, die Haar hart vervult, nu Zij van Haar volk gescheiden leven moet, hebben we Haar in ons gebed voor God te gedenken.”

Zoo is het inderdaad.

Wanneer onze oranjeliefde in dagen als wij nu beleven, ineens verdwenen is, dan hebben we nooit iets van de ware oranjeliefde gekend. Echte liefde kan wel een stoot verduren.

We denken aan het gedrag van een kapitein van het Nederlandsche leger, die kort na de capitulatie met tweehonderd manschappen een kerkdienst bijwoonde. De predikant meende er goed aan te doen in afkeurenden zin over onze Koningin te spreken. Onmiddellijk gaf de kapitein z'n manschappen een wenk, en als protest verlieten allen het kerkgebouw.

Zulk een houding typeert den waren Nederlander; ze dwingt ook respect af bij de Deutsche Overheid.

Gelukkig zijn er niet veel van zulke predikanten. De meesten hebben volhard in het bidden voor het Koninklijk Huis in de samenkomsten. Dat was juist zooals het behoorde.

Andere predikanten, die het uit vrees of uit al te groote voorzichtigheid nalieten, zijn er weer mee begonnen, toen ze uit de gemeente en door leidende organen daartoe werden aangespoord.

We beleven donkere tijden.

Niemand kan voorspellen, wat het lot van Europa, van ons land zal zijn. Dat alles ligt in Gods hand.

Aan ons de taak, om met vertrouwen die onbekende toekomst tegen te gaan en te bewaren, wat Gods gunst ons gaf. Te bewaren allereerst ons volkskarakter, en den band met Oranje.

We hebben de laatste jaren zeer veel Oranjefeesten gevierd. En we houden daarbij steeds over Gods hand, die zorgend waakte over Oranje en Nederland. Welnu, evengoed als in dagen van voorspoed is het ook thans Gods hand, die volk en vorstenhuis leidt.

In één van de donkerste tijden in onze geschiedenis, schreef Prins Willem aan zijn broer Jan: „Van droefheid weet ik nauwelijks wat ik doe. En desniettemin moeten wij ons altijd schikken in den wille Gods, gedachtig, dat Hij, die het bloed van Zijn Zoon gestort heeft, om Zijn kerk in stand te houden, niets doen zal dan tot Zijn eer en tot bescherming Zijner Gemeente, ofschoon het der wereld onmogelijk schijnt.

„En al komen wij ook allen te ster-

ven en al werd dit arme volk geheel vermoord of verjaagd, behooren wij verzekerd te zijn, dat God de Zijnen niet verlaat.”

Zóó sprak Oranje in 1574 na het sneuvelen zijner beide broeders Lodewijk en Hendrik.

Dat is geloofstaal!

Tegen hoop op hoop vasthouden aan Gods trouw.

Het is noodig, dat wij elkander aan zulke momenten uit onze historie herinneren, opdat de band, die ons bindt, *nóg bindt* aan Oranje, niet verslappe.

We schikken ons onder het bewind van de nieuwe Overheid. Maar we vergeten Oranje nooit; we hopen, ook in deze donkere dagen, door de gunst Gods den band aan Oranje te bewaren.

P. de Z. J.Gzn

DE HUID EN HAAR FUNCTIE

Het is algemeen bekend, dat de huid van het mensche-lijke lichaam niet slechts dienst doet als een omhulsel van onze met vleesch en spieren, bloedvaten en zenuwen omkleede beenderenkolom. Haar functie is van een belangrijker en meer omvattender aard. Zij is onder meer een gewichtig orgaan, dat onmisbaar is om ons gevoel en den tastzin te leiden. En niet geringer is het werk dat zij verricht als uitscheidend en regulerend orgaan der stofwisseling, waarbij zij den bloedsomloop krachtig ondersteunt. Goede huidverzorging is een voorwaarde voor goede levensverrichtingen.

Deze taak vervult de huid door een vernuftig samenstel van huidlagen, waarbij een uitgebreid netwerk van bloed- en lymfhevatens, alsmede fijn vertakte zenuwen en talrijke klieren, die dicht onder de huid zijn gelegen, betrokken zijn. Dit kunstige netwerk van bloed- en lymfhevatens geeft aan de huid haar bijzondere, prikkelende en ontvankelijke eigenschap van het ondergaan van indrukken en invloeden, die haar van buitenaf aandoen, en het zenuwstelsel brengt al deze ondervindingen „telegrafisch” over naar de groote centrales van ons systeem, welke gelegen zijn in het hoofd (de hersenen) en in het ruggemerg. Maar ook staan deze indrukken via de huid in een onmiddellijk contact met het hart en de overige inwendig gelegen organen. Duidelijk zien wij hier, dat het vernuftig samenstel van ons lichaam

een geordend en afgestemd geheel vormt en hoe meer wij met dit ingewikkelde mechanisme bekend raken, des te meer vervult ons het ontzag en de eerbied voor den Schepper en het werk Zijner handen.

De buitengewone gevoeligheid der huid is oorzaak, dat zij zoo snel en zuiver reageert op de temperatuurswisselingen, op het spel van de natuur en haar elementen, op het licht, het water en de lucht.

Het is daarom geen wonder, dat reeds sinds onheugelijke tijden, de artsen en therapeuten van dit vermogen van de huid hebben gebruik gemaakt, om via haar werking en prikkelneiging stimuleerend op de meer inwendige en dieper liggende organen te werken. Het zuiveren en reinigen van het lichaam volgens oud-ritueele en Oostersche gebruiken had naast de uitwendige hygiënische overweging, en naast de ethisch-religieuze overweging ook nog ten doel, de functies van klieren en organen op te wekken en aan te zetten. Thans zijn het de volgelingen van Kneipp, Priessnitz en Rikli, die hetzelfde beoogen met hun baden, overgietingen en wikkels. Zij echter worden met hun systemen vergezeld en geleid door de grootere en gespecialiseerde kennis omtrent den bouw van het lichaam en zijn organen.

De functie van de huid is heden ten dage een prachtig middel geworden om de geneeskraft te beoefenen.

Veel van hetgeen wij elken dag als drank en voedsel tot ons nemen, is niet geschikt voor de instandhouding